

(המשך מעמוד 11)

כל התערבות לא באה. היתה, אומנם, התערבות מאורגנת, אולם זה אירע רק כאשר שימנסקי וחבריו ניסו למרוד בגלוי הקימו קואופרטיב מתחרה משלהם. או נכנסה ה' מכונה החושיסטית לפעולה במלוא המרץ. כאשר ניסו חברי הקואופרטיב ההדש ליי כוד להעזר בעבודתם בבית-המטבחיים ב' שועלים שכירים, בעלי רשימות עבודה ב' בית-המטבחיים מטעם העירייה, אסרה עליהם העירייה להעסיק שכירים, בעוד קואופרטיב יחד העסיק למעלה מ-20 שכירים אותה שעה.

סיטואצי הבשר סרבו לתת לקואופרטיב החדש בשר לשחיטה. יבואני הבשר הקפא הידוע לאנשי ליכוד שאן להם עבורם בשר לחלוקה, והקצבים, למרות שהוצע להם להוביל את הבשר במהצית המחיר מ' מחירי ההובלה של קואופרטיב יחד, לא הסכימו לקבלו. אצל קצב אחד, שהסכים לקנות בשר מאנשי הקואופרטיב החדש, הופיעו כעבור כמה ימים אנשי יחד. הקימו שערוריה וניפצו לו את חלון הראווה.

★ ★ ★

עיסקות טרפות בכשר כשר

כאן מתגלית תופעה האופיינית כל כך לחושיסטאן. אנשי ענפים שונים, שהם לכאורה בעלי אינטרסים ככליים מנוגדים, מתלכדים למטרה אחת, כשהמדובר הוא בהגנה על המשטר החושיסטי.

קרוב לחדאי שהקצבים היו מוכנים לקבל את הבשר במחירי ההובלה המזוילים, אולם כאן מתגלה האירגון החושיסטי. בראש אירגון הקצבים הכשרים עומד אדם הנימנה על אנשי חושי, מנחם גרינברגר.

לכאורה צריך גרינברגר זה להיות מעוניין שחברי אירגונו ישלמו עבור הובלת טונה בשר 50 ל"י במקום 150 ל"י. אולם מה קורה באמת? — מספר קצבים מומי יום, למשל, בשר קפוא אצל ליכוד, במחיר הובלה של 50 ל"י הטונה. כאשר גפתה ב' מחסני הקירור חדר חדש עם בשר קפוא, פופיע גרינברגר, קונה בבת אחת עבור ה' ארגון עשרות טונות של בשר. כאשר מגי' צים אנשי ליכוד למקום, נאמר להם שכל הבשר נמכר. גרינברגר ממשין להחזיק את הבשר במחסני הקירור ואנשי ליכוד נאל' צים להחזיר את הכסף לקצבים. אותם ה' קצבים, שנשארו ללא בשר, חוזרים אל גרינברגר ועליהם לקנות ממנו את הבשר במחירי הובלה של 150 ל"י הטונה, מהם נמסרים 100 ל"י לאנשי יחד ו-50 ל"י לקופת הארגון של גרינברגר. תרם זה נמשך עד היום. כאשר פנו ה' שבוע לקצבי חיפה וניסו להתחמם על פטי' ציה להעברת השחיטה והובלת הבקר ליד העירייה, לא העז איש מהם לחתום עליה.

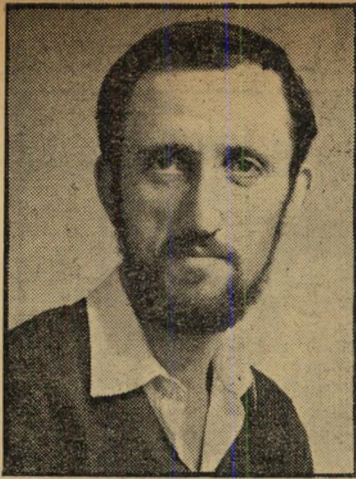
★ ★ ★

מתעקדות בעצירה — ער רצח

בשנת 1934 התחוללה בחיפה סערה, כסוב מה שכונה אז פרשת בית ב' רובסקי. היה זה כאשר קבלן רביוניסטה העסיק פועלי בניין בלתי מאורגנים. בתגו' בה על כך פשטו אנשי פלוגות הפועל על רביוניסטים בעיר, הלבישו שקים על ראי' שיהם וחבטו בהם. שיאו של המיבצע ה' חולל, כאשר נתפסה עצירה רביוניסטי, הופשטה ערומה, נמרחת בופת, ואחרי ש' הורבקו עליה נוצות, נורקה לרחוב.

בראש מבצע זה עמד יהושע ("אוסק") כהנא, שלקח בו גם חלק פעיל. כעבור 28 שנים היה זה אותו אוטק שירה בשימנסקי בגבנו. חוט אחד מקשר בין כל מבצעי ב' אותן שנים, החל מפיקוד על פלוגות האג' רוף, דרך מעשי שחיתות ורמאות, גניבות וז' פים מאז הקמת המדנה, ועד למעשה הרצח. החוט המקשר הוא ההרגשה שתמיד יימצא לו גיבוי וחיסוי, ההרגשה שהוא וחבריו נמצאים מעל לחוק ולהם מותר הכל.

ובעצם, מדוע לא? אם מוסדות הפיקוח של מרכז הקואופר' ציה מגלים שחיתות ומתעלמים ממנה; אם מבקרים הנשלחים מטעם מרכז הקואופרציה מסכימים לקבל משכורת מטעם המבורים, הופכים לבסוף לרואי-החשבון שלהם ועוד' רים להם להעלים כספים ממס'הכנסה; אם גדולים טובים ובהם ראש עיר ואדב ש' הגיעו עד למישרת שר בממשלה, אוטם ש' את אונייהם ומסרבים לשמוע תלונות ה' מופנות כנגדו וכנגד חבריו — מדוע לא תהיה לאוטק ההרגשה שהוא כליכול? זהו, אולי, הלקח האמיתי של פרשת ה' רצח בבית-המטבחיים. אוטק לחץ על הק האקדת. אבל הרצח היה פרי משטר של שחיתות. השחיתות היא שהולידה את ה' שחיתות.

הותיה שהופיע כבר כניצב באכסד' דוס, הינו שחקן מקצועי ב' תיאטרון אוהל, הופיע גם בתילוף-תליל.

העליז כפי שהוא מכנה את עצמו, הינו עובד יהלומים בן 42. מבין במוטיקה ובזימרה, היה שחקן ברומניה.

המתאגרף ויקטור אוהב לשיד' אן מעיד כי אינו מבין דבר במוטיקה, רוצה להתקדם בחיים.

השכנאי לאלקטרוניקה, פתח-תור' אי, יודע אנגלית, ספר' דית ויוונית. כשרונותיו: זימרה ומוטיקה.

ב' חורף עוד הסתובבו כמה מטרי' רפים ברחוב דינגוף, שהאמינו באוטו' פיה של הסרט הישראלי. באיפק הבטיחו חגיגות את ניני, חבורה שזאת, אף מלה למורגנשטיין. ועוד דיברו ברצינות על הסר' טת חמישה סרטים נוספים בקיץ. הסרטת המינהרה ושני שבויים היתה עובדה קיי' מת. ובכלל, הבדיחה הטובה "תעשיית ה' סרט הישראלי", כמעט חדלה להצחיק. ב' תור הזהב הקצר הזה החליטו שני אנשים להקים, את מה שהם קראו, הסוכנות ה' ישראלית לאמנים.

קבעו השניים: גילה אלמגור ושות' נמא' סו, גם התייקרו. הסוכנות נטלה על עצמה גלות ולהכין פרזופים חדשים לסרטים הישראליים המובטחים. הם, המארגנים — פרסומאי גרט פשט ואיש הטלביזיה בן עזיורמן — קיח גם להכין מלאי גדול של ניצבים, שחקנים מקצועיים ורקדנים. כולם רשומים וממויינים בכרטיסיות, דבר שיחסוך חיפוש ממושך בעת ההסרטה אחרי טיפוס מסויים, או אחרי קבוצות אנשים גדולות עבור סצינות המוניות, כפי שזכור לרעה מהסרטת שני אויבים.

★ ★ ★

הזמנות איילום

כ' הופיעה בעתוני הערב ובעתונים לועזיים המודעה המפתה, בגודל שלוש שה אינץ' על חמישה: "הסוכנות הישרא' לית לאמנות מחפשת עבור הופעה בסרטים שחקנים מקצועיים, חובבים ניצבים, דוג' מניות, רקדנים, זמרים."

נקבעו להם ראיונות. הם מילאו שאלו' נימ, שלחו שמוש תמונות כל אחד — פרופיל וכל הגוף — וחתמו על הצהרה

הזמרת אינה סתם זמרת, אלא גם רוקדת, לדבריה. בת ה-28 צירפה גם תמונת-פזוזה חוצלארצית.

יהודה, "אני בת 16, אבל אני התפתחתי טוב."

רקדנית-בטן משכונת שפירא ציינה: "או ככה, הופעתי במצרים בסרטים עם יוסף בק. אני שחקנית מקצועית עם המון כיש' רון ומאד מפורסמת. ואני מקוה יהופיע בסרט ישראלי."

לפי הפרטים האישיים בשאלון, מתקבל הרושם שמדינת ישראל עמוסה חלבנים וחשמלאים השולטים בעשר שפות, שערם ערמוני והם שחקנים מקצועיים מגיל חמש.

אחת שרה בכמה שפות, שני שיחק ב' טוביה רוצים להיות

מלשימה בשחור על לבן: "אם אקבל תפ' קיד דרך הסוכנות הגיל, בסרט או בכל יצירה תיאטרלית כלשהי, הנני מתחייב/ת לשלם לניל' 10 אחוז מכל שכר שאקבל עבור הניל'."

לאלפים היה גידמה כי חתמו על חוזה לשבע שנים לפחות, ולא על סתם פיסת' נייר לבן, חסרת כל משמעות. הם היו נירגשים. הופיעו בחליפות הכי טובות של הם לראיון. נהרו מהגליל, מהנגב, מירד' שלים, ממעברות ומכפרים, מתוך הכרה ר' השלמה כנה עם יום עבודה שהלך לאיבוד. היתה זו התנפלות מוזרה. פסיכוזה. עוד היום היו המונים מוכנים לנטוש את מקצו' עם ומגוריהם, להקריב הכל, עבור זוהר מפוקפק של סטאטיסט בסרט. אפשר היה לצחוק, לולא היה זה פאטני כל-יך.

דידו — עם מקלות — למשרדי הסוכ' גות ישישים מעל לגיל 60, שאמרו בקול מעצת כי מאז ומתמיד שאפו להופיע ב' סרטים. עוד מימי הסרט האילם. הם הגי' שו תמונות בפרופיל, פנים וגוף של עצמם מתקופת מלחמת העולם הראשונה. באו ליד-פלא בגיל חמש, עם הורים מלאי גאחה על תוצרתם העצמית.

השתרכו בנות חמישים-פלוס, שטענו כי הן יודעות לשיד' ומתאימות לתפקיד דראמ' ת. הן הגישו תמונות מהוהות בשמלות אירגונה ארוכות, נוצה על הראש, מניטה ביד אחת ופרוזה בשניה. הופיעו משפחת שלמות, שהעידו על עצמן שיש להן שמיעה אכסלוטית. אורמתי-יפיעו-בסרטי-הראשון.

בין אלפים הנרשמים בלשו "הגל החדש" מיוצאי רומניה. כל אחד מהם ציין בשא' לון שהיה השחקן הראשי בתיאטרון ה' ממלכתי של בוקארשט. כל אחת מהגברות ה' הזכירה שהיתה הפרימאדונה הראשית של האופרה הרומנית לכולם אבדו התעודות ב' גבול. חברי להקות מקומיות, המופיעים בקיבוצים, תלמידי חוגים דראמטיים ובית' הספר לאמנות התיאטרון של גמזו, באו בהמוניהם, בתקוה לקבל את תפקיד ה' ניצב הראשי.

★ ★ ★

"התפתחתי טוב!"

ק' שה לומר ששחקני העתיד גילו אינו טליגניצינה גבוהה. "אני יודעת לשיד' בלי תחום", כתבה בשאלון אחת מאור'

בצצת המין מישהי אחרת שלחה את תמונתה, בתקוה שמישהו יחשוב שהיא דומה לאניטה אקברג.

כתב חשמלאי בן 18, מרמלה: "הייתי שחקן חובב בעממי. אפשר להגיד על עצמי שני דברים: הדבר הראשון זה שיש לי קול יפה. אני בדרך כלל גם שחקן מקצועי, אבל לא כל כך מצויין. הצגתי בסוביה החולב בתור קצין. יש לי שיער ערמוני."

בוף אחריה, ציירה בכתב צפוף-שגיאות תופרת בלונדית מתל-אביב, בת 47: "יש לי כישרונות מיוחדים. כן, אבל אמסור בעל פה. אני שולטת בשש שפות."

ברנש בן 22 מעקרון, שציין ליד הסעיף מקצוע "בלודור", המשיך בעוד-דורו: "אני גם יכול לעמוד בכל המצבים והקשיים. הייתי בעממי מציג בכל סרט אשר היוצג שם, ואני מרגיש שאוכל לעמוד גם להבא בתנאים האלה." ליד עקרת-בית מרמת-גן, שלמדה 20